No. 1. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 2den JANUARIJ.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 27 December 1831.

Bij Besluit Zijner Excellentie den Gouverneur Generaal *ad interim* der Nederl. W. I. Bezittingen van heden den 27sten December 1831, N°. 1021, is de Heer Mr. P. FIERS SMEDING, Lid van het *Hof van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, *provisioneel* gecommitteerd en gequalificeerd tot de waarneming van het PRÆSIDIUM bij de *Regtbank van Kleine Zaken* te *Suriname*; zullende dezelve evenwel als Lid in het Hof voornoemd blijven fungeren; edoch geene stem hebben of zitting nemen als Regter in *cas d'Appel*, in zoodanige zaken, waarin van eenig gewijsde van de Regtbank van Kleine Zaken aan het Hof voornoemd, mogt worden geappelleerd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

MILITAIR BUREAU.

Den 1 Januarij 1832.

Door Zijne Excellentie den Heere Gouverneur Generaal *ad interim* der N. W. I. Bezittingen, zijn gedurende de maand December j. l., de natenoemene aanstellingen gedaan bij de Schutterij van *Paramaribo*;

als:

Tot Kapitein bij den Staf, behoudens zijne functien van Officier van Kleeding en Wapening, de 1e Luitenant Officier van Kleeding en Wapening J. L. DE BIJE.

Tot 2e Luitenant à la suite bij de eerste Afdeeling, ten einde als zoodanig bij Zijne Excellentie belast te zijn met de functien van Adjudant, de Sergeant E. J. VAN WIJHE, van genoemde Afdeeling.

En is

bij Schutterij-Order dd. 22 December ll., na aanleiding van daarom gedaan verzoek, uit gemelde Schutterij *eervol* ontslag verleend aan den 2e Luitenant F. G. PICHOT L'ESPINASSE, tot dus verre belast met den dienst van Adjudant.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 26 September.

Sommige belgische en fransche dagbladen juichen den door Leopold genomen maatregel, van het in dienst nemen eener menigte fransche hoofd- en andere officieren, ten hoogste toe. De franschman, wiens eigenliefde en nationale trots hierdoor gestreeld wordt, beschouwt thans het belgisch leger voor onoverwinnelijk; de revolutionaire Belg acht zijne toekomst verzekerd.

Een ander, doch groot gedeelte dezer natie, hetwelk de omwenteling altijd beschouwd heeft als het graf van derzelver onafhankelijkheid en voorspoed, ziet dezen genomen maatregel uit een geheel ander oogpunt. Onze particuliere correspondentie met mannen, wier denkbeelden wel juist altijd geene wiskundige zekerheid hebben opgeleverd, maar die tot nog toe den ongelukkigen toestand van hun waarlijk schoon en vroeger zoo gelukkig land, uit het ware oogpunt beschouwd hebben, stellen ons in staat hiervan iets mede te deelen. Volgens deze, moet de tegenwoordige minister van oorlog den hagchelijken toestand van Belgie begrepen hebben, moet daarbij hebben vooruitgezien, dat Leopold slechts tijdelijk den troon beklommen heeft en eene abdicate niet voor onmogelijk houdt. »In eene zoodanige crisis," is de redenering dierzelfde mannen, »in eene zoodanige crisis wordt eene restauratie onvermijdelijk, — eene gebeurtenis, waartoe de tot moedeloosheid geslagen Belgische armee (namelijk het grootste gedeelte der linie-troepen) van harte zoude bijdragen. De wezenlijke ridderlijke tiendaagsche veldtogt van den Prins van Oranje had hem eene groote partij in het leger doen winnen, en bij een uit oude Belgische officieren zamengesteld *kader*, had men alles te vreezen. De Brouckere, welke men met regt eenige scherpzinnigheid kan toekennen, ziet verder dan het tegenwoordige, en bereid eene *vereeniging met Frankrijk voor*. Leopold wordt het slagtoffer zijner eigen kortzinnigheid, en van de elkander altijd benijdende kabinetten van Frankrijk en Engeland. Wanneer de val van Polen zes maanden nog was tegengehouden, dan waren zijne oogmerken en die van het fransch kabinet bereikt geweest. Thans echter graaft hij aan *zijn* graf en aan dat van Leopold.

»Wat de vermoedens, ten opzigte der voornemens van dezen onzen minister, eenigen grond bijzetten, is, dat een voorslag welke in het kabinet schijnt gedaan te zijn (door Lebeau), om een aanzienlijk aantal engelsche zee-officieren in dienst te nemen, en twee fregatten en zes brikken in Engeland aan te koopen en te bemannen, door de Brouckere schijnt afgewend te zijn, uit hoofde van het gebrek aan geld!! Men veronderstelt echter hier andere beweegredenen.

» De val van Polen heeft alles voor hem bedorven, en de bedoelde maatregel heeft nu alleen gestrekt om groote ontevredenheid in het leger te veroorzaken; welke ontevredenheid, bij het vertrekken der fransche troepen, wel eens tot dadelijkheden konde overgaan.

»Alle weldenkende Belgen zien de zaken zeer zwart in, en algemeen spreekt men van het hervatten der vijandelijkheden. Men vloekt daarbij op de franschen, die, volgens hen, zeer ten onpasse gekomen zijn, dewijl de algemeene vrede, zonder hunne komst, reeds lang te Brussel zoude geteekend zijn geweest.

»Stellig beweert men, dat, was de veldtogt na den val van Warschau begonnen, de Hollanders nu reeds hoog en droog in de citadellen van Namen en Luik zouden zitten. En niettegenstaande alle bemoeijing van de Brouckere en andere voorzorgen, ziet men de Hollandsche armee tegen den 12 October wederom te gemoet, ja velen bouwen op deze, zoo zij zeggen, eenigste hoop op schikking.

»In Antwerpen is het laagste gemeen alleen voor, zoo zij zeggen, koning Pol; bij de midden en hoogere klassen is hij wel niet gehaat, maar meer veracht, om dat men hem beschouwt als de oorzaak van verlengd ongeluk. De geledene verliezen door de dijkbreuken en inundatien, worden ook, in laatstgenoemde stad, niet op rekening der Hollanders gesteld, maar alle schuld werpt men op de planmakers van de bewapening van het Noorder-fort. Niettegenstaande het bombardement, heeft men den generaal Chassé leeren hoogschatten en velen schrijven het bombardement op rekening van den hertog van Saxen-Weimar, die destijds in de citadel was. Dit alles maakt dat de hollandsche armee in Belgie, maar vooral in Antwerpen, niet zoo in vervloeking is, als men in Holland wel denkt. In het algemeen hoort men, door onpartijdigen, het gedrag der hollandsche officieren, gedurende de invasie, roemen. Men heeft hunne minzaamheid op prijs weten te stellen.

Het fransche dagblad *le National*, dat zich aan het hoofd der republikeinsche constitutie gesteld heeft, neemt thans de straat-politiek aan en wil, dat de kamers, in een adres aan den koning, het behoud der nationaliteit van Polen vorderen zullen, op eene volkomen scheiding met Rusland gegrond. Men ziet, dat het aan geene bespottelijkheid mangelt bij die hevige patriotten, welke willen dat Rusland thans voor de overwonnenen zal onder doen. Men kan hen zeggen, dat het Noorden eerder bevredigd zal wezen dan Parijs, omdat de voornaamste oppositie, in Polen, onder den adel schuilt, en dat er in dat land nog geene droomers gevonden worden, die de wereld willen vernielen, om eene geheele nieuwe te maken.

Maar, van Polen gesproken, zouden wij aan die hartstogtelijke bewonderaars van deszelfs zaak, aan die geestdrijvers, die voor dat land alles opofferen zouden, wel eens eene vraag willen doen. Die arme Polen hadden zeker eenen anderen bijstand dan in manschappen noodig gehad. Geheel uitgeput, hadden zij grootelijks geld noodig. Nu vragen wij, welke bijstand heeft het smeekend Polen van zijne vrienden te Brussel en te Parijs genoten, dan veel mededoogen en hevige couranten-artikelen?

Van Bazel wordt gemeld, dat er zich te Liestall, een provisioneel gouvernement georganiseerd had. Dit gouvernement had 300 soldaten in dienst genomen. Deze kleine magt kost 18,000 francs per maand, zij wordt tot vechten gebezigd.

MENGELINGEN.

EEN VOORBEELD VAN DAPPERHEID.

Onder de beroemde Vriesen van vroegeren tijd, wordt bij alle echte Vaderlanders en door vele schrijvers hoog geroemd een man van oude zeden, deftig van karakter, vervreemd van vleijerij, vijand van beuzelingen en een getrouw beminnaar van zijn Vaderland.

Als krijgsman was hij groot en dapper, als vestingbouwer had hij geen wederga; een leger te gebieden met diepe kunde, slagorden daar te stellen met vereischt beleid, te vechten met koenen moed, zijn volk te sparen, de krijgskosten te bezuinigen; en groote dingen in korten tijd te verrigten, waren alle treffelijke deugden en eigenschappen van den vermaarden veldheer MENNO, Baron van Coehoorn.

Zijn vader, was hoofdman over eene kompagnie voetvolk, en begaf zich met der woon naar het slot of de lusthoeve *Lettingastate*. Onder het aloude dorp Britsum, beroemd wegens een kasteel, gesticht aan de Middelzee, om ten voormuur te dienen tegen de invallen der Noormannen, en Britsenburg genaamd, niet ver van Leeuwaarden, was dit slot gelegen, hetwelk vermoedelijk zijnen naam ontleende van de *Lettinga-zijl*, die aan den mond van de Middelzee in den dijk beneden het dorp Stiens was geplaatst.

Alhier werd MENNO van Coehoorn geboren. Eenigen tijd daarna verlieten zijne ouders *Lettinga-state* en betrokken de lusthoeve *Bergumer-bosch* nabij Bergum

in *Tietjerksteradeel*, hier werd de jeugdige MENNO in den kindschen leeftijd door zijnen kundigen vader gevormd; doch in zijne eerste jongelingschap vormde hij reeds zich zelven, daar de wonderkracht van het scheppend genie zich al meer en meer openbaarde. Het was niet de algemeene kinderzucht die hem bezielde, om boven alle andere spelen het bekoorlijke krijgsspel te verkiezen, om met snaphaan, trom en sabel te manoeuvreren, — neen, het was de ingeschapen aandrift tot het vak zijns vaders, het waren de krijgskunde en vestingbouw, welke hij al dadelijk in praktijk beoefende, om, daarna met de theorie vereenigd, door zijn' alomvattenden geest tot meerdere volmaking te worden gebragt,

De vader ontwaarde de kiem, waaruit zulk eene groote kennis geboren werd, en kweekte die zorgvuldig aan. Weldra was de ontwikkeling zigtbaar, en weinig moeite kostte het den kweeker deze plant in groei en wasdom te bevorderen. Een onbebouwd en heuvelachtig veld nabij *Bergumer-bosch* was de plaats, alwaar de jongeling zijne vestingwerken vervaardigde. Hier werden wallen opgeworpen, loopgraven geopend, mijnen aangelegd en versterkingen gemaakt, en dezen arbeid verrigtte hij met zulk eenen vlug- en vaardigheid, met zoo veel naauwkeurigheid en beleid, dat aanzienlijke mannen; wier lusthuizen om Bergum waren gelegen, MENNO's werk met verbazing aanschouwden, en in hem den grooten man, dien hij naderhand is geworden, toen reeds voorspelden.

Den vader, hoewel over den zoon in blijdschap opgetogen, ontbrak het echter aan genoegzamen tijd, en aan uitgebreide kennis in de vestingbouwkunde, om MENNO al hooger en hooger op te leiden. Daartoe bood zich echter eene zeer gunstige gelegenheid aan. BERNARDUS TULLENIUS was des tijds Hoogleeraar in de wis- en vestingbouwkunde en een sieraad van Vrieslands hooge school. Deze verheugde zich van harte, in de gelegenheid te zijn, den schranderen jongeling onder zijne leerlingen op te nemen.

Het voortreffelijk en grondig onderwijs van den professor had bij den scherpzinnigen en volijveringen jongeling de gewenschte gevolgen, zoodat hij in korten tijd grootelijks ervaren was in wis- en vestingbouwkunde.

Zestien jaren was MENNO oud toen hij tot kapitein bevorderd werd, in een tijdvak waarin LODEWIJK XIV zoo luisterrijk schitterde. De belegering van Maastricht door LODEWIJK, ondernomen in het jaar 1674, getuigt van Coehoorn's moed en kunde. Maar in de bloedige veldslagen van Sennef tegen Condé, in dat zelfde jaar geleverd, en in die van Cassel en St. Denijs, betoonde hij eene dapperheid en eenen onverschrokken geest waardoor hij op aanbeveling van den prins HENDRIK CASIMIR tot kolonel der beide bataillons Nassau-Vriesland werd verheven. Deze rang, hem reeds een jaar te voren toegezegd, was den soldaten, die hun regtschapen aanvoerder met geestdrift beminden, niet minder aangenaam, dan het Coehoorn tot eere kon verstrekken,

In de beide belegeringen van Keizersweer en Bon behaalde Coehoorn grooten roem, en in den veldslag van Fleury, dien hij als brigadier en aanvoerder van 8 bataillons bijwoonde, bood hij tegen een overmatig leger een' geduchten wederstand, doch, eindelijk van alle kanten omsingeld, zoude hij den vijand in handen zijn gevallen, ware hij niet door de voorbeeldelooze trouw zijns dienstknechts gered geworden.

Deze dappere daden van den grooten man gaven hem regtmatige aanspraak op bevordering en belooning, doch hier liet de spreuk: *Ondank is 's werelds loon*, zich weder gelden. — Geene belooning, geene bevordering was hem beschoren! Integendeel speelden nijd en afgunst de hoofdrol. Met verguizing van alle regt en billijkheid ontnam men MENNO het tot hiertoe door hem met roem en eerbekleede ambt; — een ander gunsteling moest hiermede begiftigd worden, en hij behield alleen datgene, wat het dankbaar Vriesland den regtschapen man naar zijne waarde had toebedeeld. Deze hoon trof den edele Vries dermate, dat hij een ambteloos leven boven een' misgunden en miskenden eeretitel verkoos; dat hij liever onafhankelijk in rust en vrede zijn brood wilde eten, dan tegen den vijand van zijn vaderland, ook zelfs tegen zijne eigene afgunstige en valsche landgenooten het harnas aangorden.

De bewustheid toch: ***Ik stond pal op mijnen post***, was zijn troost in den edelen worstelstrijd tusschen zijnen pligt en de wisselvalligheid van het lot.

Maar de bestuurder van het lot der menschheid waakte over dat van MENNO, en keerde spoedig den min gunstigen levenskans. De dood des graven VAN STIRUM, chef van een regement van dien naam, viel op dezen tijd voor. De dappere Nederlandsche held, koning WILLEM III, prins van Oranje, in het besef en de volle overtuiging dat hij aan den staat nimmer eene betere en meer verpligtende dienst konde bewijzen, schonk aan Coehoorn dit schoone regement, en zond hem met hetzelve naar Namen, om het kasteel dier stad te versterken. Coehoorn voldeed hieraan, en verrigte weder, in de door hem aangelegde voorwerken, een meesterstuk. — Nu erkende hij dankbaar de daden zijns weldoeners, en liet dit werkstuk met den naam van WILLIAM prijken. Deze vestingwerken waren nog onvoltooid, toen LODEWIJK XIV Namen op den 25 Mei 1692 met eene groote magt berende, Coehoorn verdedigde met den Rhijngraaf, vol kloeken moed en nooit gehoorde dapperheid, zijne verschansing, waarvan hij zelf uitvinder, bouwmeester en verdediger was. Slechts 1500 man stonden onder zijn commando, en deze moesten het hoofd bieden aan vijftien vaandels, door zeven bataillons geruggesteund. Twee dagen aan- een, bood men den geweldige aanvallen eenen heftigen wederstand, maar eindelijk, bij gebrek aan vele noodwendigheden, en door het springen eener bombe zwaar gewond, was Coehoorn gedrongen het aanbod eener eervolle kapitulatie aan te nemen, en zijn zoo stout verdedigd grondgebied over te geven.

ADVERTISSEMENTEN.

TRANSPORTEN.

Den 27 December 1831.

J. N. DE VRIES GERHARDT, *nom. ux.*, Transport aan ALEXANDER MALMBERG Az., ofte nu deszelfs Boedel, van het Huis en Erf, gelegen aan de *Saramaccastraat*, bekend onder L^r. D. N°. 527.

Den 27 December 1831,

Mr. C. PH. VLIER *qq.*, Mr. ADRIAAN WILLEM BOELE VAN HENSBROEK *qq.*, *te Amsterdam*, Transport aan A. T. KRUYTHOFF, van de Plantaadje, genaamd *Geertruidenberg*, en gelegen aan de rivier beneden *Cottica*, tusschen de Plantaadjen *Euphrata* en *La Felicite*, aankomende L. PH. PAUL *nom. ux.*, en J. PH. PAUDIN DE ST. HYPOLITE *nom. ux.*, te *Montpellier*.

HYPOTHEEK.

Den 23 December 1831.

ANNA ROSA SCHLOSSER, Eerste Hijpotheek, ten behoeve van HENDRIK GOUDMAN, en te vestigen op het Huis en Erf, gelegen aan de *Watermolenstraat*, bekend onder L^r. B. N°. 27.

***Paramaribo*, 30 *December* 1831.**

WENTHOLT,
Secretaris.

OP authorisatie van de Commissie tot de Zaken van de *Nieuwe Wees-, Kuratele en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie* zullen de gequalificeerde KURATORS van voormeld Departement, aan den Heer HANS KLINT *qq.* overgeven de Plantagie *De Goede Vrede*.

***Paramaribo*, 31 *December* 1831,**

De Scriba van de Commissie voornoemd,
R. COLLENSTEDE.

DE Ondergeteekenden verwittigen de daarbij belanghebbenden, dat de Boedels van wijlen de Heeren JAN JANSSEN BROUWER, en wijlen GAJUS HAJONIDES BROUWER, door den Eerzame Kapt. G. L. RÖPERHOFF, als *Generale Gemagtigde* van de Erfgenamen worden overgenomen.

***Paramaribo*, 1 *Januarij* 1832.**

E. J. WESENHAGEN.
H. A. BUHK.
Executeuren.

PARNASSIJNS DER NEDERLANDSCHE ISRAELITISCHE GEMEENTE, verwittigen hunne *Ledematen*, dat het door hun opgemaakte *Cohier van Finta*, over het loopend jaar vóór de daarbij belanghebbenden, van heden, tot en met den 13^e Januarij e. k., ten huize van den *Thesaurier*, den Heer M. M. DE HART JR., ter inzage is liggende, met uitnoodiging aan degenen, die zich over het aan hun op hetzelve Cohier aangeslagene mogten bezwaard achten, daarvan binnen voormelden tijd aan Parnassijns voormeld, schriftelijk opgave te doen.

***Paramaribo*, 31 *December* 1831.**

De Secretaris van het Collegie van Parnassijns voornoemd,
S. Z. SOESMAN.

DE ondergeteekenden in relatie als Gemagtigdens van de Erfgenamen van wijlen WILHELMINA CHRISTINA VAN DER STRATEN, verzoeken alle degenen, welke iets te vorderen hebben, van, of verschuldigd zijn aan genoemde Boedel, zulks met hun te willen Liquideeren; — zullende voorts op aanstaande Donderdag den 5^e Januarij 1832, 's Morgens 9 uren, ten Huize van en door den Vendumeester J. E. LIJONS, doen verkoopen: *Acht* koppen *SLAVEN*, welke des Morgens ten 8 uren aldaar te bezigtigen zullen zijn. — En heden over zes Weken, het *HUIS EN ERF*, staande en gelegen aan de *Hofstraat*, bekend onder L^r. D. N°. 740.

***Paramaribo*, 1 *Januarij* 1832.**

G. J. LUGARD *qq.*
F. J. L. R. VAN ONNA *qq.*

A. TAMA, gepatenteerde *Hospitaalhouder van Zieke Slaven*, met deszelfs Zoon M. TAMA geassocieerd zijnde, heeft de Eer het Geëerd Publiek te verwittigen, dat hij vervolgens zal teekenen *A. TAMA & ZOON*.

DE ondergeteekende zal met zich naar het Neder-District *Nickerie*, mede nemen, de Slaven *Fortuin* en *Cojo*, aankomende M. C. VAN MENCKE, als mede *Maria*, met haar kind *William*, aankomende JOHA. PETRONA. MENCKE.

***Paramaribo*, 31 *December* 1831,**

D. BOONEN.

GEABSENTEERD van den Ondergeteekende: een Neger, genaamd *AGILLES*, roodachtig van kleur, gemerkt I H W; die denzelve *opvangt* en *terug bezorgd*, zal *genereus* beloond worden.

***Paramaribo*, 30 *December* 1831.**

J. H. WAGNER.

G. J. TABAK vertrekt.

Gedrukt te Paramaribo, bij de Erven J. BRINK.